

jak jest tomu v případě § 17 cit. zák. Při rozluce dle § 15 cit. zák. nenařizuje zákon převzetí výroku o vině do výroku o rozluce, a beze všeho důvodu žádá tedy stěžovatel, aby do výroku o rozluce byl pojat výrok, že se rozlučka vyslovuje z viny navrhovatelovy.

Čís. 580.

Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtýřům.

Lhůta § 12 jest dodržena, učinil-li pachtýř, seč byl, by přihláška došla v čas vlastníka, tomuto však dostala se pro náhodu v jeho osobě se sběhší do rukou teprve po lhůtě.

(Rozh. ze dne 7. července 1920, R II 159/20.)

Požadovací nárok drobné pachtýřky farního kostela uznán byl všemi stolicemi, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Lze úplně stranou ponechati otázku, zda ohláška v § 12 zákona ze dne 27. května 1919 čís. 318 sb. z. a n. předepsaná, mohla s právní účinností býti učiněna též ústně, a, kdyby se k tomu přisvědčilo, zda v tomto případě stala se platná a účinná přihláška ústní, když lze důvodně tvrditi, že požadovatelka ohlásila nárok faráři v čas písemně. Lhůta dvanácti neděl § 12 dotčeného zákona končila se podle § 902 obč. zák. dnem 18. září 1919. Zjištěno, že právní zástupce pachtýřky zaslal farnímu úřadu písemnou ohlášku, obsahující údaje, v § 13 zmíněného zákona uvedené, dne 17. září 1919 doporučeným dopisem se zpátečním lístkem; že dne 18. září 1919 dostavil se poštovní posel na faru, by doručil doporučený dopis s ohláškou faráři; že jen proto, že farář nebyl doma, odešel s nepořízenou, nemoha dle platných předpisů poštovních vydati dopis někomu jinému; že dne 19. září 1919 opět přišel doručovat doporučenou zásilku, která však farářem byla odmítnuta. Z toho jest patrné, že se strany pachtýřky učiněno bylo vše, aby ohláška došla ještě v čas, že ohláška v pravdě před uplynutím zákonné lhůty také ještě došla příslušného místa, a že pouhou náhodou, v osobě faráře se přihodivší, nemohla tomuto v zákonné lhůtě býti dodána. Tato náhoda jde však podle zásady § 1311 obč. zák. na vrub faráře, nikoli na vrub pachtýřky, to tím méně, když nemůže přece jí býti na újmu, že, používši opatrnosti, za daných poměrů pochopitelné a oprávněné, zaslala ohlášku v doporučeném dopise se zpátečním lístkem, by si takto zabezpečila důkaz o podané přihlášce. Farář neměl dne 19. září odmítnouti zásilku, která mu, kdyby nebyl dne 18. září nepřítomen býval, tohoto dne bez závady byla doručena bývala, zvláště když dle vlastního udání musil předpokládati, že zásilka obsahuje ohlášku drobného pachtýře a když přijetím jejím nikterak nebyl by zadal svým právům. Nepřijav ohlášky a neučiniv okresnímu soudu oznámení dle § 15 zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., musí následky toho přičítati sám sobě. Následky ty záležejí dle posledního odstavce dotčeného § 15 v tom, že se má za to, že souhlasí s údaji v přihlášce obsa-

ženými. Dlužno tedy údaje ty vzíti za základ při dalším soudním šetření a rozhodování ve smyslu § 17 naznačeného zákona a nelze přiznati faráři, pokud se týče finanční prokuratuře právo, aby vytýkali dodatečně nesprávnost těchto údajů. Potud jest správným výrok, že nastávají pro kostel následky zmeškání dle § 15 odstavec osmý zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. a v tom směru, jakož i v části směřující proti potvrzujícímu odstavci usnesení soudu rekursního jest dovolací rekurs bezdůvodný.

Čís. 681.

Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., o zajištění půdy drobným pachtýřům.

Tím, že pachtýř omylem označil v přihlášce požadovaný pozemek chybným číslem katastrálním a nesprávnou trať, nestává se přihláška bezúčinnou, nemohl-li vlastník býti v pochybnosti o tom, o jaký pozemek se v pravdě jedná.

(Rozh. ze dne 7. července 1920, R II 168/20.)

Soud první stolice odmítl požadovací nárok drobné pachtýřky, poněvadž požadovaný pozemek označen byl v přihlášce nesprávným číslem katastrálním a nesprávnou trať. Rekursní soud uložil první stolici, by o nároku věcně rozhodla.

Nejvyšší soud usnesení rekursního soudu potvrdil.

Důvody:

Zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. předpisuje sice v § 13 čís. 2, že v ohlášce má býti uvedeno též přesné označení požadovaného pozemku, ale neustanovuje tak pod zvláštní sankcí, zejména ne, uplynula-li by zatím lhůta k opětovnému ohlášení, pod ztrátou nároku. Jde tu spíše o předpis rázu formálního, který má za účel připravit cestu pro pokud možno hladký formální průběh předepsaného řízení soudního, jehož úkolem teprve jest vyšetřiti pravý stav věci. Řízení toto řídí se zásadami řízení nesporného a jest tedy i ono ovládáno zásadou vyhledávací. Soud nemá lpěti úzkostlivě na formalitách, pro nárok sám bezpodstatných, nýbrž má jíti stranám, zvláště stranám práva neznaným radou a poučením na ruku. Dle stavu spisů měla pachtýřka od farního obročí v pachtě pozemek toliko jeden. Podala-li ohlášku podle zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům, nemohlo býti mezi účastníky pochybnosti o tom, kterého pozemku se přihláška tato týká. Byl-li tudíž pozemek ten v přihlášce její označen nesprávným kat. číslem a nesprávnou trať, jedná se o očividný omyl. Ohláška požadovatelky vztahovala se zřejmě dle její vůle a jejího úmyslu jen na pozemek, který měla v pachtu, nikoli na pozemek v její přihlášce nesprávně označený, a dle stavu spisů sotva lze o tom pochybovati, že požadovatelka dosud na své zamýšlené přihlášce trvá. Rovněž i odpůrce požadovatelky musel postřící, že jde o pouhý omyl, a nemohlo mu ujíti, o jaký pozemek se v pravdě jedná. Rozhodl tudíž soud rekursní správně, když okresnímu soudu uložil, aby o ohlášce drobné pachtýřky znova jednal a rozhodl.